

trường, song quyền hành lớn hơn đại tướng nhiều.

— Bay giờ anh đi với Đôbinin phải không ?

— Phải.

— Sao anh không cáo ốm ở nhà với em ?

— Không được. Cái gì Đôbinin cũng biết. Việc em tới phòng anh đêm nay đã lọt vào tai Đôbinin.

Milốt thở dài mặc bộ quân phục vào người. Cô gái nằm ưỡn dài trên đệm trắng tinh, ánh đèn lẳng lơ mờ trơn làn da êm mát của nàng. Milốt có cảm tưởng sau một đêm ân ái với cái thân hình cân đối ấy hẳn sẽ thọ thêm một năm nữa.

Nhân viên tổng tài quân đội đã liên lạc được với trường bay Đồng Hới. Milốt ghé miệng vào dẹt thoại, đồng dục ra lệnh. Thiếu nữ đan hai tay ra sau gáy, cốt làm mặt ngửa lên và bộ ngực căng cứng vươn ra một cách khêu gợi. Nàng lim dim mắt, song vẫn nghe hết cuộc điện đàm giữa thiếu tướng Milốt và viên chỉ huy phi trường quân sự gần vĩ tuyến 17.

— Dưới quyền thiếu tá có mấy chiếc Mig 21 có thể bay ngay được ?

— Thưa 10 chiếc.

Thiếu nữ nhếch một nụ cười đầy ý nghĩa. Khác với các cô gái giang hồ, nàng đã biết Mig 21 là loại máy bay săn giặc tối tân và hữu hiệu trên thế giới, có thể vượt hai tốc độ âm thanh. Nàng còn biết Mig 21 nặng 9 tấn, từ đầu tới đuôi dài đúng 11 thước.

— Thiếu tá hãy đặt 10 chiếc Mig 21 vào tình trạng báo động 1. Trong vòng 30 phút, tôi sẽ cất cánh ở Hà Nội trên một chiếc Sukhói.

Thiếu nữ mừng rơn. Sukhói là loại máy bay

Sơ Việt có những chi tiết rất bí mật. Người ta chỉ biết mang máng cánh nó hình tam giác, với 2 khẩu súng 37 ly dưới bụng, có thể bay trên ba ngàn cây số một giờ, một tốc độ siêu thanh ghê gớm.

Milốt nói :

— Em mặc quần áo, để linh lái xe về nhà.

Thiếu nữ ồng ẹo :

— Không, em ở đây với anh.

— Nhưng anh phải đi Đồng Hới gấp.

— Thì em nằm trên giường chờ anh về.

Milốt nhăn mặt. Hẳn không dám cưỡng lệnh Đôbinin song cũng không muốn phạt ý cô nhậu tinh nhỏ bé. Nhìn đồng hồ, hẳn nói :

— Em ở trong phòng, đừng đi đâu ! Họ thấy em thì phiền lắm !

— Té ra anh coi em là đồ chơi tầm thường, và anh chưa hề yêu em thật sự, như em từng yêu anh.

— Em lầm rồi. Anh yêu em nhất đời.

— Vậy, anh bảo tài xế đánh xe riêng của anh đậu trước cửa. Tắm rửa xong, em lái xe về nhà. Sáng mai, em quay lại.

Milốt nhăn nhó :

— Anh sợ nhân viên Phản gián truy nguyên ra em.

— Thì thôi, em không dám làm phiền anh nữa.

Nàng phụng phịu đứng dậy, nước mắt rờn rờn. Giọt lệ của nàng có một tác dụng ghê gớm : Milốt vội nắm tay nàng, phân vua :

— Đừng giận anh, tội nghiệp. Anh xin chiều ý em. Anh cấp ngay cho em một giấy chứng nhận.

Cô gái níu cổ áo Milốt kéo xuống. Những sợi râu mới cạo của Milốt cọ vào má nàng. Milốt ôm ghi thân thể bóng loáng của nàng, rồi hôn lấy hôn để vào mặt, vào ngực, vào vai.

Tiếng máy xe hơi rú lên dưới nhà. Nhắm mắt lại, thiếu nữ cũng biết đó là chiếc Zim dài ngoằng, uống bốn chục lít xăng một trăm cây số. Tài xế là gã nông dân Nga, hề gặp đàn bà đẹp là nhìn chăm chăm vào chỗ không đáng nhìn giữa nơi đông đúc.

Milốt hôn nàng lần nữa rồi mới chịu mở cửa phòng. Thiếu nữ đứng trước cửa sổ, mắt bằng khoảng ngó xuống khu vườn rộng thênh thang, trồng roi nặng trĩu trái đỏ ối. Trái roi thơm tho ấy, nàng thì hãnh hời còn cặp sách tới trường, trong sự nuông chiều của cha mẹ. Ngày nay, thú thần tiên này không còn nữa. Nàng đã trở thành gái giang hồ, trao tay từ thiếu tướng này sang đại tá kia.

Thiếu nữ thở dài. Nàng sốt xa nghĩ tới người yêu khả ái đang ngóng nàng ở một nơi tuy gần mà xa, gần mấy giờ phi cơ, song xa vì cách biệt giới tuyến ngăn đôi Miền Nam và Miền Bắc. Không biết ngày nào chàng được tái ngộ với nàng, và chưa chắc ngày ấy nàng còn sống.

Thiếu nữ che kín riềm lại, và bước vào buồng tắm. Buồng tắm của thiếu tướng Milốt còn rộng hơn phòng ngủ của gia đình nàng. Mùi nước hoa thơm ngát. Nàng cúi đầu xuống, tia nước nóng tuôn ra sự dễ chịu, làm tâm hồn nàng thư thái.

Mặc xong quần áo, nàng ra gương ngắm. Đột mắt bồ câu đen láy của nàng đang hiện rõ trên nền gương sáng quắc. Đêm qua, nàng có hẹn với

một người đàn ông bí mật, trong một căn phòng đầy gương lớn. Tuy nhiên, người ấy không đưa nàng vào phòng để chiêm ngưỡng và thưởng thức sắc đẹp này lửa của nàng. Đối với người ấy, nàng chỉ là một con số vô tri giác, cũng như hàng trăm con số vô tri giác khác trong bài toán lạ lùng.

Nàng ngồi xuống ghế, người ấy mở đầu bằng câu giới thiệu :

— Tôi thay thế cho Z. 765. Hân hạnh làm việc với cô.

Nàng hỏi, giọng lo sợ :

— 765 đâu ?

— Chết rồi. Chết trong khi đang đánh điện cho ông Hoàng. Cuộc đời của cô, của tôi, và của những anh chị em khác của Sở ở đây cũng như 765. Nghĩa là không biết sống chết lúc nào. Từ nay, vì điều kiện an ninh, ta phải đổi số hiệu. Cô là 810. Còn tôi là 914. Mật hiệu liên lạc vẫn không thay đổi. Khi nào có tin quan trọng, cô sẽ gặp tôi, theo thể thức đã định. Ông Hoàng vừa gửi chỉ thị đặc biệt cho cô.

— Ông Hoàng dặn tôi làm gì ?

— Báo cáo mọi tin tức có liên quan tới Đôbinin và Milốt. Cô là nhân viên duy nhất của Sở ở gần hai nhân vật quan trọng này của địch. Thời gian phục vụ của cô ở Hà nội sắp hết. Nếu cô yêu cầu ông Hoàng sẽ đưa cô vào Nam, nhận nhiệm vụ tại Trung ương.

Nàng thử người nghĩ ngợi. Từ lâu, nàng chờ ngày được vào Nam. Nàng sẽ có cơ hội đoàn tụ với chàng, sau bao năm xa cách. Tuy nhiên, nàng vừa nhớ đến 765. Vợ chưa cưới của 765 đang sống

ở Sài Gòn. Sau hai năm hoạt động ở phía bắc vĩ 17, 765 được quyền trở về. Song chàng đã xin ở lại. Và chàng đã thiệt mạng. Nàng ngẩng đầu, nói nhanh, giọng quả quyết :

— Xin anh trình về là tôi xin ở lại 6 tháng nữa.

— Cô đang sống trong hoàn cảnh nguy hiểm. Dịch có thể phăng ra cô bất cứ lúc nào.

Nàng mỉm cười :

— Cám ơn anh. Tôi đã nghĩ kỹ.

Rồi nàng chia tay. Đêm nay, nàng phải gặp Z. 914. Khoác áo dạ lên vai cho đỡ lạnh, nàng mở cửa ra sân. Người lính đội mũ sắt đứng gác nhìn nàng bằng cặp mắt thèm muốn. Nếu nàng không là nhân tinh bán chính thức của tướng Milốt, hẳn đã vồ lấy nàng, ăn tươi nuốt sống trong nháy mắt.

Hắn hỏi nàng :

— Cô đi đâu ?

Nàng nhún vai :

— Tôi về qua nhà một lát. Phiền anh dặn vệ sĩ đừng đi theo.

— Vâng. Tướng Milốt không muốn cô đi lâu, tôi đã làm giường sẵn cho cô. Ban đêm, cô cần gì, xin gọi tôi. Tôi gác suốt đêm ngoài này.

Hắn đứng sát người nàng, hơi thở nóng hổi. Nàng lảng ra, giọng lả lơi :

— Anh muốn mất đầu không ?

Hắn thở dài :

— Không ai lại muốn mất đầu. Tuy nhiên, nếu được gần cô thì mất đầu cũng đáng.

Nàng cười ròn tan :

— Anh yên tâm. Rồi anh sẽ toại nguyện.

Nàng trèo lên xe, lái băng băng ra khỏi biệt thự, trước con mắt chung hứng của bọn gác hiều sắc. Con đường Cột Cờ tối om. Dầu trời tối, nàng vẫn luôn luôn nhìn kính chiếu hậu. Đến khi biết chắc phía sau không có bóng xe khả nghi, nàng mới lộn lên Hàng Đậu. Nàng đậu xe dưới một cây đa lớn, rồi tiến vào hẻm.

Z. 914, nhân viên truyền tin của ông Hoàng chờ nàng trong ngôi nhà lầu ọp ẹp. 914 mở cửa cho nàng vào, vẻ mặt nghiêm trọng :

— Cô muốn gửi gì, viết đi. Còn 10 phút nữa đến giờ liên lạc.

Nàng ngồi xuống cái thùng gỗ thay ghế, hi hoáy viết. 914 lẳng lặng hút thuốc lá. Viết xong, nàng trao bức điện cho 914 Không lộ vẻ cảm động, 914 cầm bút chì gạch xóa trên giấy, dịch bức điện sang mật mã.

Ánh đèn leo lét chiếu vào khuôn mặt vuông, trắng trẻo như mặt nhà văn, của 914. Cử chỉ của 914 từ tốn, chậm rãi, chắc nịch, chứng tỏ được huấn luyện thành thạo, và quen với hoạt động truyền tin nguy hiểm.

Đoạn 914 đứng dậy :

— Cám ơn cô. Đến giờ rồi. Cô không thể ở đây với tôi. Theo chỗ tôi biết, dịch sắp phăng ra địa điểm này. Lát nữa, căn cứ vào luồng sóng điện, dịch sẽ bủa vây khu Hàng Đậu. Tôi không muốn cô bị phản gián nghi ngờ. 15 ngày nữa, chúng ta sẽ gặp nhau lại. Trừ phi cô có tin gấp. Cô đã biết cách thức liên lạc với tôi. Nếu vì lẽ nào, tôi không còn hàn hạnh gặp cô lại, một nhân viên khác sẽ thay tôi. Cô nên biết rằng nhân viên điện đài dễ bị phản gián tìm ra nhất.

Bảng khuôn như người mất hồn, nàng trèo

lên xe hơi. Sớm muộn, phản gián sẽ tìm ra đầu mối. Làm nghề gián điệp, nhất là gián điệp trong vùng cộng sản, thì tính mạng còn bấp bênh hơn trứng dề đầu dẳng. Nàng thừa biết không điệp viên nào hoạt động trót lọt trong thời gian dài. Ngày ấy, địch sẽ tra công vào đôi tay xinh xắn của nàng. Hơi thép lạnh lạnh làm nàng rùng mình. Nhưng hơi lạnh của công sắt chưa lạnh bằng hơi lạnh của miệng súng kề vào lưng.

Nàng xả hết tốc lực trên con đường vắng. Ngoài sân bay Gia Lâm, chiếc Sukhoi sơn trắng của không quân Số Việt cất cánh trong tiếng cát bay, đá chạy. Trong khi ấy, màn kịch quyết định bắt đầu diễn ra ở Saigon. . .

— Tôkarin, Senkô, Lisép, cảm nhúc nhích !

Trong ba người, duy Tôkarin giữ được bình tĩnh. Hắn đứng sững, nét mặt chỉ thay đổi thoáng qua, rồi trở lại phẳng lì, như không có chuyện gì xảy ra. Senkô chôn chân trên nền nhà, còn Lisép cho tay vào trong áo, định rút súng.

— Lisép, bỏ tay ra kéo chết.

Lisép riu riu đưa tay lên khỏi đầu. Người vira cất tiếng hăm dọa không phải là Văn Bình, hay Rôdin, mà là u già. Không hiểu khẩu súng lục cầm trong tay, u già lấy được ở đâu. Tôkarin nói trước, giọng phớt tỉnh :

— Nè u già lớn tuổi, tôi bằng lòng giao tay, thật. U già đừng hòng chế ngự được tôi. U già nhìn lại xem, khẩu súng này không có đạn.

Đứng gần Tôkarin, Văn Bình vung tay là dụng

ngươi hắn. Hắn là tên nguy hiểm nhất trong bọn. Nếu hắn bị đánh ngã, hai tên kia sẽ như rắn mất đầu. Với hai tay không, Văn Bình có thể bắt Tôkarin đầu hàng trong chớp mắt, và trong vòng một phút ngắn ngủi, Senkô và Lisép sẽ ngã sóng soài trên nền gạch hoa. Nhưng chàng chỉ được phép sắp đặt kế hoạch phản công trong óc mà không được phép thi hành. Chàng dám ra tử bực vai trò ông Hoàng cố tình trao cho chàng, vai trò một nhà bác học võ vẽ nhu thuật và quyền Anh.

U già cười khanh khách :

— Đại tá lừa tôi sao nổi ! Hồi trước, tôi đã tham gia kháng chiến trong tiểu đội du kích nên biết xử dụng mọi loại súng, nhất là súng ngấu. Chỉ cần cầm lên là tôi biết súng có đạn hay không. Nếu đại tá cho là súng không có đạn tôi sẽ biểu diễn cho đại tá xem.

Tôkarin tiu nghỉu đứng lặng người. Rôdin nói với u già :

— Bỏ súng xuống, u già. Bác sĩ U Myen và tôi đã ưng thuận theo đại tá Tôkarin. Thái độ của u sẽ mất lòng đại tá.

U già thở dài :

— Thưa cô, tôi không thể nào quên được đại tá Tôkarin. Chính đại tá đã nhân tâm đánh lừa tôi để em đi tới bác sĩ, nói là theo lời cô dặn, kỳ thật là đưa về đây. Cũng chính đại tá đánh tôi chết ngất mặc dầu tôi không có cử chỉ khiếm nhã.

— Chuyện qua rồi, còn nhắc lại làm gì nữa, hở u ?

— Có còn ít tuổi, còn mấy chục năm trên trường đời nữa. Tôi già rồi, sống năm nào khổ